

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Middelburg

Bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 15/6934 (verzoek) en 15/6933 (beroep)

V-nummer:

uitspraak van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken van 27 mei 2015 in de zaak tussen

eiseres,
gemachtigde: mr. J.W. de Haan,

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. A. Peeters.

Procesverloop

Bij besluit van 1 april 2015 (hierna: het bestreden besluit), genomen in de zogeheten algemene asielprocedure (AA-procedure), is de asielaanvraag van eiseres afgewezen.

Eiseres heeft op 2 april 2015 beroep ingesteld en tevens een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend, strekkende tot het achterwege laten van uitzetting totdat op het beroep is beslist.

Van verweerder is op 13 mei 2015 een verweerschrift ontvangen.

Van eiseres zijn op 19 mei 2015 stukken ontvangen.

De behandeling van het verzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 mei 2015. Eiseres is ter zitting verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Tevens was aanwezig kleindochter van eiseres. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Ter zitting is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Aangezien nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) onmiddellijk op de beroepen worden beslist. Daartoe wordt als volgt overwogen.

Zaaknummers: AWB 15/6934 (verzoek) en 15/6933 (beroep)

blad 2

2. Eiseres, geboren op 1935 en van Armeense nationaliteit, heeft op 16 oktober 2014 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.

3. Verweerder heeft op 27 oktober 2014 een overnameverzoek ten aanzien van eiseres aan de Italiaanse autoriteiten gedaan.

4. Op 10 december 2014 hebben de Italiaanse autoriteiten verweerder gevraagd het verzoek te heroverwegen op grond van de artikelen 16 en 17 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublinverordening).

5. Verweerder heeft de Italiaanse autoriteiten bij brief van 10 december 2014 gemeld op dat moment geen redenen te zien voor toepassing van voormelde artikelen, omdat de in Nederland verblijvende familieleden van verzoekster geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben. Verzocht wordt het overnameverzoek zo spoedig mogelijk te beantwoorden.

6. Bij het bestreden besluit is de aanvraag afgewezen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat Italië verantwoordelijk is voor behandeling van de asielaanvraag. Aan eiseres is door Italië een visum verstrekt voor de periode van 18 juli 2014 tot 24 oktober 2014. Op het aan Italië gedane overnameverzoek is niet (tijdig) gereageerd, zodat Italië ingevolge artikel 22, zevende lid, van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor behandeling van de aanvraag.

7. Op de door eiseres aangevoerde gronden wordt - voor zover van belang - hierna ingegaan.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

8. Eiseres heeft een beroep op artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening gedaan en daartoe aangevoerd dat zij vanwege haar hoge leeftijd en medische omstandigheden afhankelijk is van de hulp van haar sinds 2007 in Nederland verblijvende dochter (en kleinkinderen).

9. Niet in geschil is dat geen sprake is van wettig verblijf als bedoeld in artikel 16 van de Dublinverordening, nu de dochter van eiseres niet in het bezit van is van een verblijfsvergunning in Nederland. Een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel is afgewezen. Thans wordt geprocedeerd omtrent een in juli 2013 ingediende aanvraag om uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Het beroep op artikel 16 van de Dublinverordening treft reeds daarom geen doel.

10. Eiseres heeft voorts aangevoerd dat verweerder de aanvraag op grond van artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening dient te behandelen. Gelet op de omstandigheden van het geval had verweerder daartoe aanleiding moeten zien. Eiseres is (ten tijde van het bestreden besluit) tachtig jaar oud. Haar dochter en kleinkinderen wonen in Nederland. Naast hen heeft zij - op een nichtje in Armenië na - geen familie meer. Daarnaast beschikt zij over een zwakke gezondheid en is sprake van medische problematiek, waaronder een in februari 2015 doorgemaakt hartinfarct, diabetes mellitus en traumatische gebeurtenissen in het herkomstland. Het geeft geen pas een alleenstaande vrouw van tachtig jaar alleen naar Italië

Zaaknummers: AWB 15/6934 (verzoek) en 15/6933 (beroep)

blad 3

te sturen, waarbij zij opnieuw van haar familie wordt gescheiden. Gezond verstand verzet zich daartegen. Ook is die beslissing in strijd met de geest en bedoeling van de Dublinverordening. De menselijke maat is volgens eiseres in deze zaak ver te zoeken.

11. De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Volgens paragraaf C2/5.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) maakt de staatssecretaris terughoudend gebruik van de bevoegdheid om het verzoek om internationale bescherming hier te lande te behandelen ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening, ook al is Nederland daartoe op grond van de in de Dublinverordening neergelegde criteria niet verplicht. Het is aan verweerder om te beoordelen of in het voorliggende geval sprake is van zodanige humanitaire gronden dat het in de rede ligt om het asielerzoek over te nemen. De rechter zal die beoordeling terughoudend dienen te toetsen en mag niet zijn eigen oordeel in de plaats van die van verweerder stellen. Deze terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel van de staatssecretaris heeft geleid, moet toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering.

12. Verweerder stelt zich op het standpunt dat niet gebleken is van omstandigheden op grond waarvan het asielerzoek moet worden behandeld. De in Nederland verblijvende familieleden hebben geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland. De gevoerde procedures op grond van artikel 64 van de Vw kunnen hooguit leiden tot uitstel van vertrek. Derhalve is ongewis hoe lang zij nog in Nederland zullen verblijven. Verder is niet gebleken dat medische omstandigheden nopen tot behandeling van de aanvraag van eiseres in Nederland. De medische voorzieningen mogen in beginsel vergelijkbaar worden verondersteld tussen lidstaten. Niet aannemelijk is gemaakt dat dit uitgangspunt in dit geval niet opgaat. Uitsluitend de hoge leeftijd van eiseres acht verweerder onvoldoende om artikel 17 van de Dublinverordening toe te passen. Gelet op het onder 11 weergegeven toetsingskader, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding voor het oordeel dat het standpunt van verweerder voor wat betreft zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering niet voldoet aan de eisen die de wet daaraan stelt.

13. Eiseres heeft voorts een beroep gedaan op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake Tarakhel tegen Zwitserland van 4 november 2014 (nr. 29217/12, JV 2014, 384) (hierna: het Tarakhel-arrest). Aangevoerd wordt dat overdracht van eiseres, gezien haar hoge leeftijd en medische klachten, zonder een garantie van de Italiaanse overheid dat zij zal worden opgevangen in adequate opvang, in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zal zijn. Deze uitspraak is volgens eiseres ook voor andere categorieën asielzoekers dan gezinnen met kinderen - zoals zieken, ouderen en zwakken - relevant.

14. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het Tarakhel-arrest ziet op een echtpaar met zes jonge kinderen, zodat de situatie van eiseres, als alleenstaande jonge vrouw zonder (minderjarige) kinderen, niet vergelijkbaar is. Daarmee kan verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet volstaan, gelet op het hierna volgende.

15. Het EHRM heeft in het arrest Tarakhel onder meer het volgende overwogen:
"The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (...). It further

Zaaknummers: AWB 15/6934 (verzoek) en 15/6933 (beroep)

blad 4

reiterates that, as a 'particularly underprivileged and vulnerable' population group, asylum seekers require 'special protection' under that provision (...)"

16. De voorzieningenrechter is van oordeel dat eiseres, alleen al gelet op haar leeftijd, maar tevens gelet op haar medische problematiek, als bijzonder kwetsbaar in de zin van het Tarakhel-arrest kan worden aangemerkt. Voor dit oordeel wordt steun gevonden in het arrest van het EHRM in de zaak Popov tegen Frankrijk van 19 januari 2012 (ECLI:NL:XX:2012:BW0609). Evenals in rechtsoverweging 91 van het arrest Popov worden in zowel artikel 17 van Richtlijn 2003/9, de Opvangrichtlijn als in artikel 3, negende lid, van Richtlijn 2008/115 (de Terugkeerrichtlijn) onder meer bejaarden als "bijzonder kwetsbaar" beschouwd. Verder volgt uit de onder 15 weergegeven overweging dat de eis ten aanzien van het vragen van garanties voor bijzonder kwetsbaren, zich niet beperkt tot gezinnen met kinderen. Dat volgt tevens uit de door eiseres genoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 4 maart 2015 (AWB 14/16657).

17. Gelet op het voorgaande moet eiseres gelet op haar hoge leeftijd en medische problematiek als bijzonder kwetsbaar worden aangeduid, zodat verweerder garanties over adequate opvang als bedoeld in het Tarakhel-arrest dient te vragen aan de Italiaanse autoriteiten. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder in het geval van eiseres geen garanties als hiervoor bedoeld heeft gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten.

18. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijdigheid met de artikelen 3:2 van 3:46 van de Awb. Verweerder dient opnieuw op de aanvraag te beslissen. Onderzocht dient te worden of passende opvang mogelijk is en gegarandeerd kan worden, alvorens tot overdracht kan worden overgegaan. Bij dat onderzoek dient tevens betrokken te worden het e-mailbericht van 19 mei 2015 van huisarts Van Horne aan de gemachtigde van eiseres, waarin onder meer is vermeld dat eiseres significante problemen op het gebied van algemene dagelijkse levensverrichtingen (ADL) ervaart, toe te schrijven aan haar complexe medische problematiek, zodat zij derhalve afhankelijk is van de zorgen van haar dochter.

19. Gegeven de beslissing in de hoofdzaak, is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb.

20. Nu het beroep gegrond wordt verklaard, zal verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten worden veroordeeld. Deze kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1.470,- (1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 490,- en wegingsfactor 1).

Beslissing

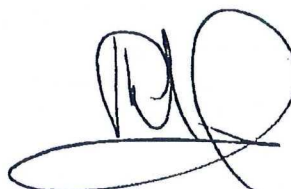
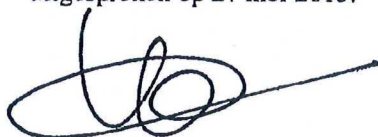
De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op opnieuw op de aanvraag te beslissen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 1.470,- (veertienhonderdzeventig euro), te betalen aan eiseres;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Zaaknummers: AWB 15/6934 (verzoek) en 15/6933 (beroep)

blad 5

Deze uitspraak is gedaan door mr. P.M. van Dijk-de Keuning, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. W. Evenhuis, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 27 mei 2015.

Afschrift verzonden aan partijen op:

28 MEI 2015

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

